

Lygiai vidurnaktį Kukis atsimerkė ir vėl užsimerkė, nes langą nušvietė žaibas. Jau kitą sekundę sugriaudėjo perkūnas, ir namas sudrebėjo. Kukis užsitraukė antklodę ant galvos, nes nekentė audros. Ėmė įsivaizduoti, kad namas jau skyla į šipulius. Arba dega. Arba kad visus grobia vampyriškos vaikėdros, atskrendančios per viesulą. Jis turėjo lakią vaizduotę.

– Filipai, ar miegi?.. – sukuždėjo Kukis. – Filipai! Niekas neatsiliepė. Berniukas palengva išsliugė iš po antklodės ir nužvelgė brolio lovą.

Tuščia. Filipino nesimatė. Kukis iššoko iš patalo ir nubėgo prie šviestuvo. Paspaudė jungiklį, bet elektra neužsidegė.

Nei brolio, nei šviesos!

Atsargiai pravėrė duris ir išėjo į tamsų koridorių. Tylu. Girdėti tik lašai. Papt... Kapt... Nuo lubų sruveno vanduo.

– Kas čia dedasi? Tose!

Pravėrė duris su užrašu *Kas įeis nepasibeldęs, kris negyvas* ir riktelėjo:

– Tose! Pabusk!

Bet ir sesers nebuvo. Lova tuščia, o antklodė ant grindų.

Kukis puolė į tėvų kambarį.

– Tėti!

Tačiau tamsiame miegamajame nieko nebuvo. Tik durų užkliudyta violončelė išleido ilgą aimanuojantį garsą. Kur visi pasidėjo? Jis visiškai vienas siaučiant audrai, be šviesos, o laikrodis mušė vidurnaktį. Tai iš tiesų menki juokai dešimtmečiui žmoguiui.

– Jaučiu, bus bėdos, – sušnibždėjo Kukis.

O vanduo vis lašėjo nuo lubų. Papt... kapt... papt... kapt... Nykus ritmas, labiausiai jį širpinantis.

– Turiu likti ramus. Nereikia nervintis. Privalau rasti kažkokią išeitį... Tėtis sako, kad visada galima rasti išeitį ir...

Žaibas vėl išsklaidė buto tamsą, balta šviesa suspindo balutėje ant grindų. Berniukui atrodė, kad tai ne vanduo, tik siaubingi nuodai. Pakaks vieno lašo basiems padams nusvilinti.

– Reikia ką nors prisišaukti, – sušnibždėjo Kukis. – Turiu ieškotis pagalbos...

Puolė prie durų; buvo tikras, kad negalima išeiti iš namų be ginklo. Norėjo bėgti pasiimti šviečiantį kalaviją, padovanotą tėčio, bet persigalvojo. Žinojo, kad tai vaikų žaislas, nuo nieko neapginsiantis.

Stvėrė metalinę fleitą, kuria grojo sesuo. Fleita buvo pavojingas ginklas, nes jos klavišai atsikišę, o pati sunki. Kukis patraukė durų link. Jau buvo bespaudžiantis rankeną, tik staiga išgirdo tylų traškesį. Kitoje durų pusėje kažkas įkišo raktą į spyną ir labai lėtai jį suko.

Kukis suakmenėjo.

„Pagrobė visus, o dabar grįžo manęs! – pagalvojo, apimtas nevilties. – Nori pagrobti paskutinįjį iš Rosų šeimos...“

Spynos velkė sugirgždėjo ir pasislinko. Rankena palengva nulinko, durys, tyliai cyptelėjusios, ėmė vertis. Kukis iš paskutinių jėgų atsoko ir pasislėpė už kabyklos su apsiaustais. Tamsoje matė, kaip kažkokia būtybė su šalmu artinasi prie jo. Negalėjo laukti. Turėjo pulti pirmas. Išsoko iš po drabužių ir iš visų jėgų trenkė priešui metaline fleita. Išgirdo laukinį klyksmą:

– Oi!

O tada:

– Kuki, kretine! Ką darai?

Dvylikametis jo brolis Filipas nusiėmė dviratininko šalną ir ėmė trintis galvą. Į butą įbėgo mama šlapiu lietpalčiu, rankoje laikydama žibintuvėlį.

– Kas atsitiko?

– Kukis norėjo mane nudobti.

Mama pripuolė prie Kukio.

– Triušiuok, jau pabudai? Sakiau, kad su juo turi kas nors likti! – Mama apkabino berniuką. – Nebijok. Jau grįžome...

Į koridorių įžengė tėtis ir Tosė. Buvo visiškai nuvargę. Tėtis nešė lentas ir folijos lakštus. Filipas šūktelėjo sesei:

– Tose! Kukis sulaužė tavo fleitą!

– Ką?

Mergaitė stvėrė sulankstyą fleitą trūkusiu antgaliu.

– Kodėl ją sugadinot?

– Ne mes! Jis!

– Nurimkit, – tarė tėtis. – Nusivilkit šlapius drabužius ir eikit išgerti karštos arbatos. Visi.

Mama apkabino Kukį ir kartu įžengė į virtuvę.

